

Kopie
art. 792 Ger. W.
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Repertoriumnummer 2014 / 2884
Datum van uitspraak 6 november 2014
Rolnummer 2014/AB/99

Uitgifte

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

COVER 01-00000043837-0001-0010-02-01-1

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 4 september 2014, waarna de debatten werden gesloten, het openbaar ministerie zijn schriftelijk advies ter griffie heeft neergelegd, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak gesteld op heden.

*

DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.

De heer R was arbeidsongeschikt erkend van 27 april 2010 tot en met 29 februari 2012. Op dat ogenblik oordeelde de adviserend geneesheer van de mutualiteit dat zijn arbeidsongeschiktheid niet verder kon erkend worden. De heer R schreef zich daarop in bij de Vlaamse dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (verder VDAB) als werkzoekende.

Op 26 juni 2012 werd de heer R uitgenodigd voor een intakegesprek bij een begeleider van de VDAB. Uit dit gesprek kwam naar voor dat de heer Roeckx om een aantal factoren problemen had bij het zoeken naar werk. De heer R kreeg informatie over de tender activeringsszorg en kreeg een aanbod van een activeringscreening, die moest toelaten een zicht te krijgen op de medische, mentale, psychische en psychiatrische problematieken die hem belemmerden in zijn zoektocht naar werk. De heer R werd daarbij doorverwezen naar de "gespecialiseerde screening Leuven". Er werd een doorverwijzingskaart opgesteld, die aan de heer R ter ondertekening werd voorgelegd. Onder punt 4 van deze doorverwijzingskaart werd vermeld dat de heer R inzagerecht gaf aan de begeleider van de gespecialiseerde screening van zijn VDAB dossier "zodat deze in functie van het project dit dossier kon aanvullen via het cliëntvolgsysteem". Onder punt 5 werd vermeld dat de verzamelde persoonsgegevens door de partijen en de VDAB gebruikt werden om de tewerkstellingsmogelijkheden van de heer R te bevorderen. Er werd gewezen op de mogelijkheid om kennis te krijgen van de in het op elektronisch dossier opgenomen gegevens en de mogelijkheid deze te verbeteren.

De heer R heeft in eerste instantie dit document ondertekend maar daarna voorbehoud gemaakt omdat hij dit document toch nog eens wou nalezen. De heer R stelde zich in het bijzonder de vraag welke personen kennis konden krijgen van de gegevens die, naar aanleiding de gespecialiseerde screening, in het VDAB dossier zouden opgenomen worden. Met dit voorbehoud werd in eerste instantie rekening gehouden. De heer R kreeg het document mee naar huis en stelde een aantal aanpassingen voor aan de

doorverwijzingskaart. Tegelijk diende hij een “klacht” in bij de klachtenmanager van de VDAB in verband met de inhoud van dit formulier.

De trajectbegeleiding werd opgeschort in afwachting van het resultaat van deze klacht. Nadat een negatief antwoord was gekomen op deze klacht werd de doorverwijzingskaart opnieuw voorgelegd aan de heer R , die echter het document nog niet wenste te ondertekenen, omdat de klachtenmanager aangegeven had dat zij bepaalde aanbevelingen geformuleerd had voor de aanpassing van het document, die in het jaarverslag van de VDAB zouden opgenomen worden.

2.

De VDAB heeft daarop het dossier overgemaakt aan de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening.

De heer R werd opgeroepen om gehoord te worden. Volgens de oproeping werd hij gehoord omdat de dienst voor arbeidsbemiddeling kennis gegeven had van het feit dat hij “het begeleidingsplan of inschakelingsparcours waaraan hij deelnam sedert 26 juni 2012 stopgezet had of dat dit mislukt was wegens zijn foutieve houding”.

Bij beslissing van 16 januari 2013 werd de heer R echter door de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening voor onbepaalde duur uitgesloten uit het genot van uitkeringen omdat hij geweigerd had een trajectovereenkomst te ondertekenen.

3.

Bij verzoekschrift van 9 april 2013 heeft de heer F deze beslissing betwist voor de arbeidsrechtbank te Leuven.

Bij vonnis van 6 januari 2004, dat ter kennis werd gebracht van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening op 13 januari 2014, heeft de arbeidsrechtbank te Leuven de vordering ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond verklaard. De arbeidsrechtbank was van oordeel dat de feiten niet konden gekwalificeerd worden als een weigering om een trajectovereenkomst te ondertekenen, maar wel als de stopzetting of de mislukking van het begeleidingsplan ingevolge de foutieve houding van de werkloze, in welk geval enkel een sanctie van uitsluiting kan opgelegd worden voor een periode van 4 weken tot ten hoogste 52 weken. De arbeidsrechtbank bepaalde de duur van uitsluiting, rekening houdend met de persoonlijkheid van de betrokkene, zijn goede trouw en de feitelijke omstandigheden van het dossier op 4 weken met uitstel.

4.

Bij verzoekschrift van 4 februari 2014 heeft de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening hoger beroep ingesteld tegen het vonnis van de arbeidsrechtbank.

Bij besluiten heeft de heer R een incidenteel beroep ingesteld. Hij vraagt de volledige vernietiging van de bestreden sanctie.

DE ONTVANKELIJKHEID.

Het hoger beroep is regelmatig naar de vorm. Het is ingesteld binnen de maand na de kennisgeving van het bestreden vonnis en is dus eveneens tijdig. Het beroep is ontvankelijk.

Het incidenteel beroep is eveneens ontvankelijk.

BEOORDELING.

1.

Volgens de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening heeft de eerste rechter ten onrechte de feiten geherkwalificeerd als de stopzetting of mislukking van het begeleidingsplan. Er kan, aldus de Rijksdienst, slechts sprake zijn van een stopzetting of mislukking van een begeleidingsplan eenmaal een trajectovereenkomst werd opgesteld. In casu heeft er echter nooit een trajectovereenkomst bestaan omdat de heer R weigerde de doorverwijzingskaart te ondertekenen.

In ondergeschikte orde stelt de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening dat, zelfs indien de feiten dienen gekwalificeerd te worden als een stopzetting of mislukking van het begeleidingsplan, de opgelegde sanctie onvoldoende is. Volgens de Rijksdienst werd de heer R voldoende geïnformeerd over het feit dat het niet positief meewerken aan de begeleiding door de VDAB het verlies van uitkeringen tot gevolg kon hebben. De Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening wijst er ook op dat organisaties die werken met sociale persoonsgegevens onderworpen zijn aan wettelijke regels en bijgevolg rekening dienen te houden met de bescherming van persoonsgegevens. Uit het dossier blijkt, aldus de Rijksdienst, nergens dat de VDAB deze regels zou geschonden hebben of dat er een risico bestond dat dit zou gebeuren.

2.

De heer R stelt in de eerste plaats dat hij terecht geweigerd heeft de doorverwijzingskaart, zoals die hem werd voorgelegd, te ondertekenen. Hij wijst erop dat dit document geen melding maakte van de functies van de consultants die zijn dossier naar aanleiding van de doorverwijzing zouden kunnen inkijken. Mondeling zou hem medegedeeld zijn dat zowel zijn begeleider als het diensthoofd zijn dossier zouden kunnen inkijken. Van een inzage door het diensthoofd was echter geen sprake in het voorgelegde document. Als het diensthoofd het medisch dossier de facto kan inkijken, zo vraagt de heer R zich af, dan stelt zich de vraag wie nog het dossier kan inkijken, zoals de overste van het diensthoofd, collegae, andere diensthoofden. Op deze vraag kreeg hij, ook na het volgen van de klachtenprocedure, geen afdoende antwoord.

De heer R stelt verder dat hij ook niet zonder meer weigerde de doorverwijzingskaart te ondertekenen. Hij had uit het schrijven van de klachtenmanager begrepen dat zijn klacht nog niet volledig was afgesloten, vermits gemeld werd dat het door hem aangekaarte

probleem, en een mogelijke aanpassing van de doorverwijzing, aan bod zouden komen in het jaarverslag. Omdat het op dat ogenblik reeds de maand november was, meende hij dat via het jaarverslag, enkele maanden later, klaarheid zou komen over de gevolgen die aan zijn klacht werden gegeven.

De heer F stelt ten slotte dat hij manifest onjuist geïnformeerd werd door de consulente van de VDAB over de consequenties van het niet ondertekenen van de doorverwijzing. Hem werd medegedeeld dat het niet ondertekenen zou kunnen impliceren dat hij voor een bepaalde tijd of misschien ook niet zou geschorst worden. Op geen enkele ogenblik werd aangegeven dat het niet ondertekenen van de doorverwijzing tot gevolg zou hebben dat hij het recht op werkloosheidsuitkeringen volledig zou verliezen. De heer R verwijst daarbij naar een schrijven van de VDAB van 28 februari 2013 aan de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, waarin gevraagd wordt de zwaarte van de sanctie te heroverwegen rekening houdend met een onvolledige communicatie van de VDAB naar de werkzoekende toe.

3.

Artikel 51, § 1 van het Koninklijk Besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering (verder het werkloosheidsbesluit) bepaalt dat de werknemer die werkloos is of wordt wegens omstandigheden afhankelijk van zijn wil uitgesloten kan worden van het genot van werkloosheidsuitkeringen overeenkomstig de artikelen 52 tot 54 van het Werkloosheidsbesluit.

Onder '*werkloosheid wegens omstandigheden afhankelijk van zijn wil*' wordt onder meer verstaan: 5°: de weigering van de werkloze deel te nemen aan een begeleidingsplan of aan een inschakelingsparcours hem voorgesteld door de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling en / of beroepsopleiding en 6°: de stopzetting of de mislukking van het in 5° bedoelde begeleidingsplan of inschakelingsparcours ten gevolge van een foutieve houding van de werkloze.

Het sanctieniveau is afhankelijk van de kwalificatie. Meer bepaald stelt artikel 52bis, § 1, 4° Werkloosheidsbesluit ingeval van stopzetting of de mislukking van het begeleidingsplan voorop dat de werkloze voor een bepaalde tijd (minstens 4 weken, maximum 52 weken) kan worden uitgesloten, terwijl artikel 52bis, § 2, 3° Werkloosheidsbesluit aan de weigering van deelname de sanctie van de volledige uitsluiting voor onbepaalde duur koppelt.

4.

Overeenkomstig artikel 22 van de Grondwet heeft eenieder recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaalt.

Overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens heeft eenieder recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn

briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is voor de veiligheid van het land, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit grondrecht op privacy werd in het kader van de Belgische wetgeving (onder meer) geconcretiseerd in de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens. Overeenkomstig artikel 4 van de wet dienen persoonsgegevens voor welbepaalde, uitdrukkelijk omschreven en gerechtvaardigde doeleinden te worden verkregen, en dienen zij toereikend, terzake dienend en niet overmatig te zijn. Ze moeten uitgaan van de doeleinden waarvoor ze worden verkregen of waarvoor zij verder worden verwerkt. Overeenkomstig artikel 7, § 1 van de wet is de verwerking van persoonsgegevens die de gezondheid betreffen in principe verboden. Artikel 7, § 2 formuleert daarop een aantal uitzonderingen. Deze uitzonderingen dienen beperkt geïnterpreteerd te worden (Grondwettelijk Hof, 15/2008 van 14/02/2008, B 27). Een eerste uitzondering (a) is deze waarbij de betrokkene schriftelijk heeft toegestemd in een dergelijke verwerking. In dat geval kan die toestemming echter ten allen tijde door de betrokkene worden ingetrokken. Een andere uitzondering is (c) wanneer de verwerking noodzakelijk is voor de verwezenlijking van een doelstelling vastgesteld door of krachtens de wet met het oog op de toepassing van de sociale zekerheid. Overeenkomstig artikel 7, § 4 van de wet mogen persoonsgegevens betreffende de gezondheid (behoudens schriftelijke toestemming van de betrokkene of wanneer de verwerking noodzakelijk is voor het voorkomen van een dringend gevaar of voor de beteugeling van een bepaalde strafrechtelijke inbreuk), enkel worden verwerkt onder de verantwoordelijkheid van een beroepsbeoefenaar van de gezondheidszorg.

5.

Uit het verslag van de VDAB, zoals dit voorkomt in het administratief dossier neergelegd door de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, blijkt dat aan de heer R een aanbod werd geformuleerd over een tender zorg ten einde een zicht te krijgen op welke "medische, mentale psychische en psychiatrische problematiek" hem belemmerden in zijn zoektocht naar werk. Daarbij werd hij doorverwezen naar een "gespecialiseerde screening". Volgens artikel 4 van de doorverwijzingskaart die moest ondertekend worden, diende de heer R inzagerecht te geven aan de begeleider van de gespecialiseerde screening "zodat deze in functie van het project het VDAB dossier kon aanvullen via het cliëntvolgsysteem".

Zoals blijkt uit het administratief dossier en uit het email-verkeer dat plaatsvond tussen de heer R en de klachtenmanager van de VDAB, en zoals uitvoerig wordt toegelicht in de besluiten, was de heer R erover bezorgd dat, door de opname van de gegevens van de gespecialiseerde screening in het VDAB dossier, een aantal personen kennis zouden kunnen

nemen van zijn medische gegevens, zonder dat precies aangeduid werd wie deze personen waren. Hij wenste dat gepreciseerd werd wie allemaal kennis kon nemen van deze gegevens.

Uit de briefwisseling met de klachtenmanager (cfr. brief klachtenmanager van de 13 augustus 2012) blijkt dat aan de heer F wel een aantal geruststellingen werden gegeven over de discretie waarmee zijn dossier zou behandeld worden, over de deontologische verplichtingen van de medewerkers en het felt dat deze gehouden waren aan het beroepsgeheim en de privacywetgeving. Er werd hem echter geen afdoend antwoord gegeven op de vraag wie allemaal inzake kon krijgen van zijn dossier. Er werd gesteld dat de gegevens enkel konden worden ingezien door de medewerkers die betrokken waren bij de begeleiding naar werk, maar dat het niet mogelijk was om te bepalen wie dit zou zijn. In de loop van de begeleiding konden immers andere begeleiders betrokken worden bij de zoektocht naar werk.

De heer R reageerde daarop in zijn schrijven van 14 augustus 2012 en wees erop dat met de bestaande formulering potentieel iedereen die bij de VDAB werkte zijn gegevens kon inzien. Hij vroeg ook nadere toelichting over de wijze waarop het advies van de screeningdienst in het dossier werd opgenomen. Op dit laatste schrijven kreeg de heer R enkel als antwoord dat de VDAB hem bedankte voor de suggestie om de doorverwijzing aan te passen en dat de VDAB voorstellen zou formuleren aan de bevoegde dienst om te kijken in hoeverre het mogelijk was om die voorstellen in praktijk te brengen.

6.

Uit dit overzicht blijkt dat de heer R op geen enkel ogenblik van de VDAB de bevestiging kreeg dat de medische gegevens, die verzameld werden in het kader van de specifieke activeringsscreening, gedekt zouden zijn door het beroepsgeheim van de persoon belast met de specifieke screening, en dat de verzamelde medische gegevens enkel verwerkt zouden worden onder de verantwoordelijkheid van een beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg, zoals vereist door artikel 7, § 4 van de wet van 8 december 1992.

Het is uiteraard niet uitgesloten dat de VDAB wel de nodige voorzorgen neemt om te zorgen dat medische gegevens niet via het elektronisch dossier verspreid worden, maar het is zeker dat de heer R daarover onvoldoende geïnformeerd werd. Indien in het schrijven van de klachtenmanager van 13 augustus 2012 wel vermeld wordt dat enkel het advies wordt weggeschreven in het elektronisch dossier, wordt nergens gepreciseerd wat onder de term "advies" precies bedoeld wordt, en werd aan de heer R ook niet geantwoord op zijn bijkomende vraag dienaangaande.

In het licht van deze elementen is het hof van oordeel dat de heer R voldoende elementen had om een aanpassing te vragen van de doorverwijzingskaart, teneinde zijn grondwettelijk gewaarborgd recht op privacy gerespecteerd te zien. De heer R heeft nooit geweigerd mee te werken aan het voorgestelde begeleidingstraject en in het bijzonder de voorgestelde activeringsscreening. Hij heeft enkel gevraagd dat hem gewaarborgd zou

worden dat zijn medische gegevens niet via het elektronisch dossier aan het om het even wie bekend zouden kunnen zijn.

7.

De bestreden administratieve beslissing gaat er dan ook ten onrechte van uit dat de heer R zou geweigerd hebben mee te werken aan een begeleidingstraject of inschakelingsparcours. De administratieve beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

Het incidenteel hoger beroep van de heer R is gegrond, zodat het hoofdberoep van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening zonder voorwerp wordt.

OM DEZE REDENEN HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Gelet op het eensluidend schriftelijk advies van mevrouw Nathalie Van Den Brande, eerste substituut-arbeidsauditeur, afgevaardigd om haar ambt te vervullen bij het auditoraat-generaal,

Verklaart het hoofdberoep en het incidenteel beroep ontvankelijk.

Verklaart het hoofdberoep ongegrond.

Verklaart het incidenteel beroep gegrond. Vernietigt de bestreden administratieve beslissing van 16 januari 2013 in zoverre zij de heer F voor onbepaalde tijd uitsluit uit het recht op werkloosheidsuitkeringen.

Veroordeelt in toepassing van artikel 1017, al. 2 van het Gerechtelijk Wetboek de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening tot de kosten van het hoger beroep, tot op heden begroot in hoofde van de heer R op € 160,36.

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel,
samengesteld uit:

Fernand KENIS,
Ivo VAN DAMME,
Karel GACOMS,
arbeider,
bijgestaan door :
Sven VAN DER HOEVEN,

raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-

griffier.

Fernand KENIS;

Sven VAN DER HOEVEN,

Ivo VAN DAMME

Karel GACOMS

De heer Ivo Van Damme, raadsheer in sociale zaken, werkgever, die aan het beraad heeft
deelgenomen, verkeert in de onmogelijkheid om het arrest te ondertekenen.
Overeenkomstig art. 785 Ger. W. wordt het arrest ondertekend door Fernand Kenis,
raadsheer en Karel Gacoms, raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider

Sven Van der hoeven, griffier

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van donderdag 6 november 2014 door:

Fernand KENIS, raadsheer,
bijgestaan door
Sven VAN DER HOEVEN, griffier.

Fernand KENIS

Sven VAN DER HOEVEN

